

E concoctione igitur hanc oppotunitatem cognoscendo, eo ducere, quo natura vergit (§. 29.), perscrutans antea loca convenientia, per quae humores infestantes innocue ducat; eique succurrere, si eam deficientem videat, et demulcere si aliquando irritatam (§. 29.): Atque nunquam id, quod illam offendit facere, verum ejus impetibus tantisper cedere, illaque agente, quiescere eum oportet (§. 16.); illa vero quiescente, eum pro viribus agere (§. 17.) (1); ducere autem ea quae oportet, et aegrotantibus conducunt, ea quae morbi causam constituunt (§. 29.) (m).

§. 31. Si haec omnia vera et irrefutabilia apud prudentes medicos sunt, et adhuc aegrotantibus tuta, cur inculpabilis videar? qui totis viribus ad haec animum intendens in curatione morborum, nunquam ab his abstinui, neque digressus sum. Ego enim nihil amplius apud aegrotos facere soleo, quam solum propensiones observare (§. 30.)

quas

---

(1) Jank. ib. Tab. I. p. 6. n. i. et Tab. LII. n. i. 2. (n) Home ib. L. p. III. sect. III. 5, seq.